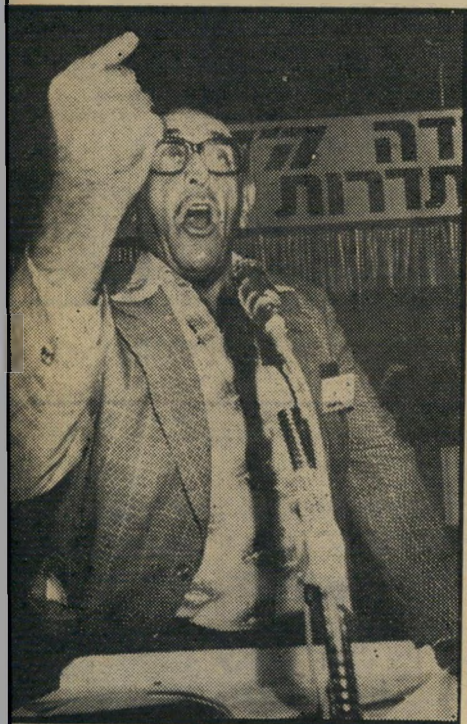

שתי תמונות אופייניות: איש המערך מוחה על הבריונות, איש הליכוד פורץ קדימה

לה: "ב-גין! ב-גין! ב-גין! ב-גין!" — בקצב שהזכיר זיכרונות עגומים ממישטרים מסורי ימיים בשנות השלושים. מקצהו השני של האולם השיבה להם מקהלה: "ב-גין הביתה! ב-גין הביתה!" באמצע ישבו 841 אנשי המערך נרעשים ונדהמים. הם עדיין לא התרגלו למציאות החדשה במדינה — לא לשחצנות שיכורת הניצחון של הליכוד. שנשאר עדיין מיעוט בהסתדרות, אך המרגיש כי השילטון עבר לידיו; לא לעובדה כי 17 חברי סיעת-שלי הקטנה אומרים עתה את הדברים שהמערך עצמו היה צריך לומר. הדבר בלט היטב כאשר נימק יאיר צבן, נציג שלי, הצעה לסדר-היום של סיעתו. דבריו השקולים היו דיבריהגנה על ההסדרות מפני הסתערות הליכוד. חברי המערך השמיעו הסכמה בולטת, וגם מחאו כפיים. אך כאשר נערכה ההצבעה, הצביעו יחד עם הליכוד נגד ההצעה שכולם היו בעדה: לדון בהתקפה הכלכלית של מבר-שלת-הליכוד על ציבור השכירים. נבוכים ביותר היו 122 חברי סיעת-ד"ש החדשה. הם ניראו מבולבלים לחלו-טין, לא ידעו במי לתמוך ולמי להתנגד. מתי למחאו כפיים. הם היו כנשמות תועות שנפלו מכוכב אחר.

בהפסקת-הצהריים, לקראת הפתיחה הי-רישמית, כונסו נציגי הסיעות כדי להרגיע את הרוחות. הכל הסכימו שלא יהיה זה נאה לערוך הצגה נוספת של צעקות ו-שריקות בנוכחות המישלחות מן האיר-גונים הבינלאומיים, שהגיעו לוועידה. סיבך את המצב מנחם בגין. עד השנייה האחרונה לא היה ברור אם יופיע, אם לאו. הליכוד דרש שהוועידה תברך את הממשלה. ראשי ההסתדרות סירבו, אך ירוחם משל הבטיח לומר כמה דיבריינועם למנחם בגין, אם יופיע.

רק כאשר התחילה הישיבה, הסתבר כי בגין נקט בפיקחותו הרגילה. קו מחור-כס. הוא לא בא לוועידה, ובכך מנע מעצמו הפגנת-מחאה שעשויה היתה להי-ערוך נגדו אילו הופיע. תחת זאת שלח לוועידה את סגנו, ייגאל ידין, האיש הי-יחיד שהופיע ענוב ענינה אלגנטית, ש-ניראה על הבמה כדוגמן ממשלתי. הוא שתק ועשה רושם.

האיש השנוא ביותר בוועידה, שימחה ארליך, ישב באחת השורות הראשונות באולם. אף הוא לא דיבר. בטכס מרשים נכנסו הנציגים הזרים, כאשר עם קריאת שמה של כל מדינה הורד המסך שהסתיר את דיגלה שברקע. נושאי-דגלים צעירים הכניסו דגלים כחוי-ליס-לבנים ואדומים — ואנשי הליכוד הת-

בידי המוסדות והממשלה (ראה הנדון). לא יכלו להיות הפתעות בוועידותיה. הוועידה הי-13 נפתחה במציאות פוליטית חדשה לגמרי. זו הפעם הראשונה בתול-דותיה נמצאת ההסתדרות במצב של עימות עם הממשלה. המיפלגה השלטת בהסתדרות הפכה אופוזיציה במדינה. שבוע לפני הי-וועידה הכריזה הממשלה על המדיניות הכלכלית החדשה, שכללה התקפת-מחץ על ציבור השכירים, חברי ההסתדרות. הדבר בלט עוד בוקר של יום-הוועידה, שעות אחדות לפני הפתיחה הרישמית, כאשר התכנסה הוועידה כדי להחליט על סדר-היום שלה ולבחור במוסדותיה, דקות מעטות אחרי הפתיחה, כאשר קיבל נציג הליכוד את רשות-הדיבור כדי לנמק הצעה לסדר-היום (בדרישה שהוועידה תברך את הממשלה), פתחו 429 צירי-הליכוד במקרה

כפיים סוערות של שלי, המערך וחד"ש; קריאות זעם של גוש הליכוד נגד הנשיא. תשובה במקהלה: "הליכוד החוצה! הלי-כוד החוצה! הליכוד החוצה!"

"ב-גין!
ב-גין!"

ניס-עשרה הוועידות הקודמות של ההסתדרות נערכו במתכונת משעממת אחידה. הוועידות הראשונות היו בימי היישוב, כאשר ההסתדרות החזיקה בידיה את כל מכשירי-הכוח של הציבור היהודי. לאחר-מכן התקיימו הוועידות במר-דינת ישראל, כאשר המיפלגה השלטת בי-הסתדרות מחזיקה גם בממשלה. בשתי התקופות האלה היתה ההסתדרות מכשיר

"ארליך הביתה!"
למטה מימין: יאיר צבן, סיעת

המנצח

על מקהלת הליכוד, נחמני, תובע לשגר-ברכה לראש הממשלה, מנחם בגין, ואנשיו עונים אחריו במקהלה קצובה: "ב-גין! ב-גין!" הצילומים בעמודים אלה ובשני העמודים הבאים: **שלמה סתר**.

אפקו אך בקושי מלהתפרץ. הם החזיקו מעמד עד לנאומו של הנשיא.

גם נאומו של משל, שהיה מנומס אך תקיף יחסית, הופרע בגלי-צעקות מצד הי-ליכוד, כאשר אנשי שלי עונים: "אר-ליך הביתה! אר-ליך הביתה!" כאשר קם ארליך לבסוף כדי לצאת, רעמו הקריאות הקצובות "אר-ליך החוצה! אר-ליך החוצה!" — וארליך יצא.

כאשר נסתיים היום הראשון של הוועי-דה, היה ברור כי קרה משהו במדינה. נציגי המערך — רובם-ככולם עסקנים מיקי-צועיים ותקיים — לא רצו בכך. הם לא ששו לקראת מאבק, אך המציאות כופה אותו עליהם — והם נגררו לתוכו, בעלי-כורחם, מבלי להבין מה קרה להם.